

HISTORIA SZKOŁY PODSTAWOWEJ NR 4 IM. MIKOŁAJA REJA W ŻYRARDOWIE

opracowana na podstawie zachowanych kronik szkolnych

Lata szkolne 1917 - 1934

Początek działalności naszej szkoły przypada na rok 1917. Wtedy to powstała pięciooddziałowa szkoła powszechna dla Polaków ewangelików. Jej kierownikiem został Polak wyznania ewangelickiego Alfred Klatt. Placówka mieściła się przy ulicy Kościelnej 12, miała tylko dwie izby. W roku 1925/26 czterech nauczycieli uczyło 115 uczniów w 4 oddziałach. Pięć lat później szkoła mieściła się w 4 izbach lekcyjnych, pracowało w niej 7 nauczycieli uczących 219 uczniów. Imię Mikołaja Reja jako patrona otrzymała już na początku swego istnienia. W 1934 roku szkoła została przeniesiona do budynku fabrycznego przy ulicy Limanowskiego 10.

Lata szkolne 1935 – 1939

W 1935 roku nastąpiła zmiana na stanowisku kierownika szkoły. Na miejsce Alfreda Klatta władze szkolne powołały nauczyciela szkoły im. M. Konopnickiej - Stefana Zielińskiego. Wtedy również do „czwórki” zaczęły uczęszczać dzieci polskie wyznania katolickiego. Od tej pory toczyła się cicha walka między nowym i starym kierownictwem placówki. Niestety spór przeniósł się również na dzieci jednego i drugiego wyznania. W latach 1937 – 1939 dochodziło między nimi do ostrej wymiany zdań, a nawet bójek.

Po wybuchu wojny (1939) dzieci wyznania ewangelickiego przeszły do szkoły niemieckiej, której kierownikiem został Alfred Klatt.

Lata wojny 1939 – 1945

Rok szkolny w 1939 roku rozpoczął się dopiero 5 listopada, na skutek usilnych starań miejscowego środowiska nauczycielskiego i społeczności miasta. Nauka w tym gmachu (Limanowskiego 10) trwała do 1 stycznia 1940 roku. Lekcje odbywały się w nieopalanym klasach, pomimo temperatury sięgającej $-25\text{ }^{\circ}\text{C}$. Inspektorem szkolnym w tym czasie był p. Stanisław Kozłowski, który bezpośrednio podlegał Schulratowi w Grodzisku Mazowieckim i musiał wykonywać jego zarządzenia. Dlatego też, dzieciom naszej szkoły, nakazano oddać wszystkie podręczniki władzom niemieckim. Na szczęście (być może dlatego, że nikt się po nie zgłosił), książki pozostały u naszych uczniów. W takich okolicznościach i warunkach szkoła funkcjonowała do 10 lutego 1940 roku. Tego dnia kierownictwo szkoły otrzymało polecenie opuszczenia budynku szkolnego, gdyż miał być on zajęty przez niemieckie wojsko i zamieniony

na szpital wojskowy. Tak też się stało. Niemcy pozwolili zabrać tylko część ławek, a wszystkie pomoce szkolne zarekwirowali. Od tego czasu dzieci uczyły się w prywatnych mieszkaniach w różnych krańcach miasta (brak informacji o konkretnych adresach). W sierpniu 1942 roku, po dłuższych negocjacjach z ówczesnym burmistrzem Żyrardowa p. Krynickim, szkoła otrzymała budynek pożydowski przy ulicy 1 Maja 19. Początkowo mieściła się w nim tylko szkoła nr 4, a później również inne szkoły powszechne. Nauka szkolna trwała po 3 godziny dziennie na 3 zmiany. Burmistrz miasta, p. Krynicki, w miarę możliwości dbał o placówkę, a grono nauczycielskie pracowało z wielkim zapałem. Na wszystkich przedmiotach nauka odbywała się w taki sam sposób. Uczono z przedwojennych podręczników, które dzieci przynosiły ze sobą lub nauczyciel podawał tytuły czytanek do opracowania w domu, a na lekcjach były one szczegółowo omawiane. Mimo trudnych czasów i toczącej się wojny, środowisko nauczycielskie wypowiedziało okupantowi tajną i cichą walkę. Z zachowanego przekazu wynika, że mimo ostrożności nauczycieli szkoły nr 4, okupant miał pewne informacje o placówce i zwrócił na nią szczególną uwagę. Miało to tragiczne następstwa, ponieważ nadszedł czas aresztowań, tortur i wyroków śmierci dla pracowników „czwórki”:

- Tadeusz Właszczuk – nauczyciel, aresztowany 6.09.1942, bity, zmarł w Oświęcimiu
- Michał Leszowski – woźny, aresztowany 6.09.1942, przez 6 miesięcy przetrzymywany w Cytadeli, po przesłuchaniach zwolniony
- Stefan Zieliński – kierownik szkoły, kilkakrotnie aresztowany, rozstrzelany w listopadzie 1943 roku (w wyroku zarzucano mu, że komunizuje dzieci), jego nazwisko widnieje na tablicy pamiątkowej przy ul. 1 Maja
- Antoni Mazgalski – nauczyciel, wywieziony do obozu w Oświęcimiu
- Ryszard Morawski – nauczyciel, aresztowany, więziony w Cytadeli, po 3 tygodniach zwolniony.

Wielu innych nauczycieli często wzywano i przesłuchiowano na posterunkach żandarmerii i gestapo. Mimo represji i zastraszania, pozostali pedagodzy pracowali z jeszcze większą ofiarnością. Oprócz kadry pedagogicznej prześladowania dotknęły też innych pracowników szkoły – warto pamiętać o woźnym M. Leszowskim, który przez 6 miesięcy był przetrzymywany w Cytadeli, a którego nazwisko zachowało się w najstarszej kronice szkolnej.

Po śmierci Stefana Zielińskiego, w 1943 roku, kierownictwo szkoły objął Michał Kapelusz. Pomimo niechęci ówczesnych władz oświatowych starał się zapewnić jak najlepsze warunki pracy i nauki, prowadząc cichą walkę z niemieckim nadzorem. Potajemnie angażowano nauczycieli, podrabiano dokumenty, wypłacano marne pobory ze składek rodzicielskich. W ten

sposób udało się przetrwać do 15.01.1945 roku. Wiosną szkoła przeniosła się do innego budynku - był to budynek Szkoły Podstawowej nr 2 przy ul. Limanowskiego, zabierając ze sobą kilkadziesiąt ławek, które stanowiły cały majątek szkoły. Z początkiem roku szkolnego 1945/1946, dzięki funduszom ogólnomiejskiego komitetu, odpowiedzialnego za umeblowanie szkół na terenie miasta, nasza „czwórka”, dysponowała już 50% umeblowaniem.

Lata powojenne

Pierwsze lata powojenne nie należały do łatwych. Przede wszystkim brakowało mebli i pomocy szkolnych. Już w roku szkolnym 1945/46 kierownictwo „czwórki” postawiło sobie za cel uzupełnić umeblowanie, co przy wydatnej pomocy „Opieki szkolnej” (tak zapewne nazywano ówczesny organ prowadzący placówki oświatowe w mieście), a zwłaszcza panów Józefa Siwca i Jana Karaszewskiego, udało się to w 100 %.

W kolejnym roku 1946/47 postawiono na wzbogacenie biblioteki szkolnej (zakupiono 315 książek) oraz wyposażenie szkoły w najniezbędniejsze pomoce naukowe. Pojawiły się też dwa głośniki radiowe, aby dzieci mogły korzystać z audycji radiowych. Było to możliwe dzięki ofiarności rodziców, którzy chętnie wspierali tę inicjatywę. W tym okresie kadra pedagogiczna zaczęła również organizować pierwsze szkolne wycieczki do Warszawy, a dzieci brały czynny udział w zbiórkach na rzecz odbudowy stolicy ze zniszczeń wojennych. Nauka odbywała się w oddziałach od klasy pierwszej do siódmej.

Warto także odnotować, że w roku szkolnym 1946/47 miasto Żyrardów zostało podzielone na obwody szkolne. „Czwórcę” przydzielono dzieci z ulic 1 Maja, Placu Wolności, Łukasińskiego, Szkolnej, Kościuszki, Parafialnej, części Mireckiego oraz Świętokrzyskiej.

W roku 1947/48 nauka w szkole rozkręcała się na dobre. Dalej doposażano placówkę w pomoce naukowe (przede wszystkim do doświadczeń z fizyki i z chemii), prenumerowano pisma pedagogiczne dla nauczycieli wszystkich przedmiotów, zorganizowano dwie wycieczki (Warszawa, Częstochowa), powstawały organizacje uczniowskie takie jak: Liga Morska (75 członków) oraz PCK (85 członków), a także rozpoczęto akcję dożywiania najbardziej potrzebujących dzieci (od grudnia do końca maja z pomocy tej skorzystało 181 uczniów).

Kolejne lata szkolne to dalszy rozwój naszej „czwórki”. Kierownictwo dbało o powiększenie zasobów biblioteki i pomocy naukowych. Powstały nowe organizacje szkolne: Koło Odbudowy Warszawy, ZHP. Z zachowanych kronik dowiadujemy się, jakie zadania wypełniały nowo powstałe drużyny. Drużyna żeńska zajmowała się rozdawaniem posiłków dla

dzieci biednych i pomocą w nauce uczniom z klas I – III, zaś męska czuwała nad utrzymaniem czystości na korytarzach i boiskach.

Znane są również nazwiska nauczycieli „czwórki”. W roku szk. 1948/49 w szkole pracowali: Michał Kapełuś (kierownik), Jadwiga Kapełuś, Maria Szurgott, Sabina Mazurek, Jadwiga Przytyłowska, Henryk Nieruchalski, Maria Właszczyk.

Grono pedagogiczne organizowało uroczystości i rocznice, coraz częściej młodzież wyjeżdżała na wycieczki szkolne (Żelazowa Wola, Warszawa, Skierniewice).

W roku szk. 1948/49 powołano Komitet Rodzicielski, który aktywnie włączył się w życie placówki, głównie zbierając fundusze i zaopatrując w potrzebne pomoce naukowe. Wprowadzono pierwsze egzaminy sprawdzające poziom nauczania dla uczniów klas V i VII oraz egzaminy poprawkowe po wakacjach, tak, aby dać szansę uczniom najsłabszym.

Kolejny rok 1949/50 przyniósł dalszy postęp. Ukazały się nowe programy nauczania, a przede wszystkim zradiofonizowano szkołę, dzięki czemu urozmaicono naukę w poszczególnych klasach. Do pomocy „czwórce” włączył się również Komitet Opiekuńczy tj. Pończoszarnia, zakupując dla uczniów warsztat stolarski. Narzędzia stolarskie przydzielił ówczesny inspektor szkolny Wł. Jadach (wizytował szkołę w maju 1950 r). W ten sposób od roku 1950/51 ruszyły zajęcia praktyczne dla chłopców klas starszych.

W następnych latach cała społeczność szkolna dbała o dalszy rozkwit placówki. Rada Pedagogiczna na wspólnych zebraniach z Komitetem Rodzicielskim podejmowała działania zmierzające do podniesienia poziomu naukowego (tak powstały pierwsze kółka samokształceniowe, pracownia fizyko - chemiczna, kółka techniczne, modelarskie, krawieckie, stolarskie). Stale doposażano szkołę w nowe pomoce naukowe. Nauczyciele i uczniowie z zaangażowaniem pracowali w istniejących organizacjach szkolnych. Od roku 1951 zaczęto organizować letni wypoczynek w formie męskich i żeńskich kolonii (wiadomo, że 132 chłopców odpoczywało na kolonii w Korytnicy, zaś 102 dziewczynki w Groszkach Zielonych w powiecie węgrowskim).

Od 1 września 1951 r. w szkole otwarto świetlicę, a jej kierownictwo powierzono nauczycielce Danucie Koziarskiej. Brakowało niestety sali do tzw. ćwiczeń cielesnych (wfi). Klasy starsze korzystały z pomieszczeń w szkole im. R. Traugutta (SP nr 1), młodsze w sali rekreacyjnej własnej siedziby. Zmieniał się skład kadry pedagogicznej. Poprzednie grono zastąpili nowi nauczyciele. W latach 50-tych byli wśród nich: Maria Właszczyk, Julia Wołk, Sabina Mazurek, Danuta Pachowska, Jerzy Czerniawski, Antoni Światowicz, Józef Dziuba, Maria Kowalczyk, Regina Lechniak, Zdzisław Walasek, Adam Brzywczy.

Od roku 1955/56 swoją działalność rozpoczęły nowe organizacje szkolne – Polski Czerwony Krzyż, Towarzystwo Przyjaźni Polsko – Radzieckiej, Szkolne Koło Oszczędności, Samorząd Szkolny, Szkolne Koło Sportowe. Szczególną rolę odegrało Szkolne Koło Odbudowy Warszawy, które z dużym zaangażowaniem włączyło się w ogólnopolską akcję odbudowy stolicy. Członkowie tej organizacji w liczbie 450, rodzice i nauczyciele przeprowadzali zbiórki pieniędzy, które, jak podaje kronika, szczerze zasiły konto odbudowy Warszawy ze zniszczeń wojennych.

Uczniowie zostali objęci opieką medyczną (lekarz przyjmował 3 razy w tygodniu, pielęgniarka codziennie).

Ważny dla „czwórki” okazał się rok 1957, kiedy to szkoła zyskała nową siedzibę i została przeniesiona do lokalu, który wówczas zajmowała Szkoła Podstawowa nr 6 im. E. Orzeszkowej. Warunki lokalowe nie należały do najlepszych, bowiem lekcje odbywały się na dwie zmiany, zaś dwie klasy uczyły się w prywatnym domu przy ul. Kościelnej.

Mijały kolejne lata szkolne, rozpoczynane uroczystie z początkiem września, często z udziałem ważnych przedstawicieli miasta i władz partyjnych, a kończone (również uroczystie) w czerwcu wręczeniem świadectw i nagród najlepszym uczniom. Mury szkolne opuszczały kolejne roczniki absolwentów.

Wśród nich możemy się poszczycić osobami o znanych dzisiaj nazwiskach. Naszą szkołę ukończył m.in. były polski premier Leszek Miller. Nasi absolwenci zasiadają dzisiaj we władzach Żyrardowa (prezydent dwóch poprzednich kadencji Andrzej Wilk czy aktualnie sprawujący urząd wiceprezydenta miasta Lucjan Chrzanowski).

Przewijały się kolejne nazwiska nauczycieli, którzy mocno trudzili się nad „wkładaniem wiedzy do głów” młodym żyrardowianom. Warto zapamiętać niektórych z nich: Wiktor Mikołajewski, Cecylia Czerniawska, Kwiatkowska, Stanisława Gawart, Józef Kazimierczuk. Życie szkolne toczyło się swoim rytmem. Codziennosc stanowiła przede wszystkim nauka, ale była ona urozmaicana apelami porannymi (w roku szk. 1955/56 codziennie), akademiami (z okazji ważnych rocznic np. wyzwolenia Żyrardowa, śmierci tow. Lenina czy bitwy pod Lenino), zabawami (Choinka Noworoczna), wycieczkami itp. Dzieci i młodzież brały udział w konkursach, rywalizowały w zawodach sportowych, stale doskonaliły swoje umiejętności pod czujnym okiem pedagogów.

I tak nadszedł rok 1966. Dnia 26 listopada 1966 r. cała „czwórkowa” społeczność przeniosła się do nowego, pięknego budynku, który otworzył dla nich swe gościnne podwoje przy ulicy Armii Czerwonej (obecnie Radziwiłłowska 16). Była to 1034 w kraju „tysiąclatka”,

którą władze PRL oddały do użytku dla uczczenia 1000 rocznicy Chrztu Polski, pod hasłem „Tysiąc szkół na tysiąclecie państwa polskiego”. Wydarzenie to upamiętnia pamiątkowa tablica wmurowana na frontowej ścianie nad głównym wejściem do gmachu szkoły.

*Wiele lat wcześniej **Stefan Zieliński** (były kierownik „czwórki”) zabiegał o budowę nowego budynku szkolnego. Widział on swoją szkołę w przyszłości piękną i nowoczesną. Jej lokalizację przewidywał właśnie w tym miejscu, gdzie dziś znajduje się nasza szkoła. Sporządzono nawet wstępną dokumentację, ale ze względu na podmokły teren projekt ten nie został zatwierdzony.*

Od tego momentu rozpoczyna się najnowsza historia Szkoły Podstawowej nr 4, którą codziennie, rok po roku piszą uczniowie, nauczyciele, rodzice, pracownicy obsługi i administracji oraz wszyscy sympatycy placówki, którzy w różnych momentach przyczyniają się do jej rozwoju.

Przez kolejne dekady (jak dowiadujemy się z kart kroniki, zapisanych ręką pierwszego kierownika po przeprowadzce do nowego budynku, Pani Jadwigi Więckowskiej), naczelnym hasłem pracy naszej szkoły była „walka o jakość poziomu nauczania”. Celem nadrzędnym było stałe podnoszenie wyników, tak, aby absolwenci byli dobrze przygotowani do dalszej edukacji i osiągalni sukcesy. I znów życie szkolne toczyło się swoim utartym rytmem, naznaczonym mozolną pracą. Nauczyciele dbali o pełną realizację programów nauczania i doskonalenie metod i form pracy, wychowawcy spełniali się w roli opiekunów, przyjaciół i doradców młodzieży, kolejni dyrektorzy (już nie kierownicy) zapewniali funkcjonowanie placówki, rodzice wspomagali jak mogli (finansowo i nie tylko – np. zdobywali pieniądze organizując bale sylwestrowe). A uczniowie? Uczniowie mieli coraz lepsze warunki, by zdobywać wiedzę i umiejętności. Dlatego już w roku 1968/69 mogliśmy poszczycić się osiągnięciami naszej organizacji szkolnych, które zostały docenione na wojewódzkiej wystawie postępu pedagogicznego w Mińsku Mazowieckim, a placówka została „zatwierdzona przez wojewódzkie władze oświatowe jako szkoła wiodąca w zakresie całokształtu działalności szkolnej” i stała się wzorem dla innych na terenie regionu. Co zresztą stawiało coraz wyższe wyzwania i zobowiązywało do jeszcze lepszej pracy. Dlatego „czwórka” tętniła życiem, klasy rywalizowały ze sobą o wyniki nauczania, prężnie działały koła i organizacje (do istniejących dołączyły Liga Ochrony Przyrody, Szkolne Koło Turystyczno-Krajoznawcze, Klub Wiewiórka), które osiągały sukcesy na terenie miasta i regionu. Dzieci i młodzież uczestniczyła w licznych konkursach szkolnych i pozaszkolnych, olimpiadach przedmiotowych, zajęciach pozalekcyjnych oraz

rywalizacji sportowej. Uczniów potrzebujących otaczano pomocą materialną i finansową. Organizowano uroczystości i imprezy, dyskoteki szkolne i klasowe, a każdy rok szkolny hucznie kończył się tradycyjnym Balem Absolwentów, który był organizowany dla ósmoklasistów.

Potem następowały kolejne reformy i reorganizacje. Rok szkolny 1998/1999 był ostatnim rokiem funkcjonowania ośmioklasowych szkół podstawowych. W ich miejsce od 1.09.1999 r. rozpoczęły działalność sześciolletnie szkoły podstawowe i trzyletnie gimnazja. Wprowadzono zewnętrzne sprawdziany klas szóstych i egzaminy gimnazjalne

Kolejną, ważną datą w dziejach „czwórki” był rok 2004. W oparciu o zatwierdzony Uchwałą Rady Miasta „Lokalny Program Rewitalizacji Miasta Żyrardowa” projekt „Przebudowa i remont Szkoły Podstawowej nr 4 w Żyrardowie” został złożony do konkursu Urzędu Marszałkowskiego Województwa Mazowieckiego. Projekt został wybrany do dofinansowania. Jego realizacja przebiegała od listopada 2004 roku do września 2006 roku. W ramach projektu przeprowadzony został remont budynku szkoły, zagospodarowano przyległy teren, powstały dwa boiska i bieżnia lekkoatletyczna.

W październiku 2008 r. połączono w naszym mieście szkoły podstawowe i gimnazja w zespoły szkół. Od tego czasu nasza „czwórka” funkcjonuje jako Zespół Szkół Publicznych nr 4.

W roku 2010 w ramach rządowego programu „Radosna Szkoła” na terenie przyległym do budynku szkoły powstał plac zabaw dla dzieci.

Z dniem 1 września 2017 r. Zespół Szkół Publicznych Nr 4 w Żyrardowie, w skład którego wchodzi sześciolletnia szkoła podstawowa i gimnazjum, z mocy prawa stanie się ośmiolletnią szkołą podstawową. W roku szkolnym 2017/2018 i 2018/2019 w przekształconej szkole podstawowej będą funkcjonowały także klasy dotychczasowego gimnazjum, aż do czasu wygaszenia kształcenia.

Tradycje szkoły:

- Ślubowanie Pierwszoklasistów
- Dzień Patrona Szkoły
- Czwórkowe kolędowanie
- Zabawa karnawałowa
- Powitanie wiosny
- Szkolny Przegląd Piosenki Turystycznej
- Środowiskowy Turniej Piłki Siatkowej
- Wiosenne Biegi Przełajowe

DYREKTORZY SZKOŁY W LATACH 1917 – 2017

L.p.	Nazwisko i imię	Lata pełnienia funkcji
1.	Klatt Alfred	01.09.1917 - 31.08.1935
2.	Zieliński Stefan	01.09.1935 - 18.11.1943
3.	Kapełuś Michał	19.11.1943 - 31.08.1953
4.	Koziarska Danuta	01.09.1953 – 31.08.1954
5.	Mikołajewski Wiktor	01.09.1954 – 23.12.1958
6.	Czerniawska Cecylia (p.o.)	23.12.1958 – 20.12.1959
7.	Czerniawski Jerzy	21.12.1959 – 26.05.1960
8.	Walasek Zdzisław (p.o.)	27.05.1960 – 31.08.1960
9.	Izdebski Jarosław	01.09.1960 – 31.01.1965
10.	Hajduk Andrzej	01.02.1965 – 31.08.1965
11.	Więckowska Jadwiga	01.09.1965 – 31.08. 1972
12.	Obląkowska Alfreda	01.09.1972 – 31.08.1975
13.	Bonikowski Lech	01.09.1975 – 31.08.1979
14.	Mońka Edmund (p.o.)	01.09.1979 – 31.08.1980
15.	Charemska Regina	01.09.1980 – 31.08.1982
16.	Seta-Białek Regina	01.09.1982 – 31.08.1986
17.	Jaworska Teresa	01.09.1986 – 31.08.1990
18.	Maciejak Jolanta	01.09.1990 – 31.08.1997
19.	Gałązka Ewa	01.09.1997 – 31.08.2002
20.	Brzezińska Ewa	01.09.2002 – 31.08.2007
21.	Teofilak Teresa	01. 09.2007 - nadal

WICEDYREKTORZY SZKOŁY W LATACH 1955-2017

L.p.	Nazwisko i imię	Lata pełnienia funkcji
1.	Czerniawska Cecylia	01.09.1955 – 20.12.1958
2.	Walasek Zdzisław	01.01.1959 – 31.08.1978
3.	Wiśniewska Zofia	01.09.1978 – 31.08.1979
4.	Mońka Edmund	01.01.1979 – 31.08.1982
5.	Jaworska Teresa	01.09.1982 – 31.08.1986
6.	Adamczyk Elżbieta	01.11.1982 – 31.08.1985
7.	Maciejak Jolanta	01.09.1985 – 31.08.1990
8.	Lepieszka Elżbieta	01.09.1985 – 31.08.1987
9.	Zabłocka Janina	01.09.1987 - 31.08.1990
10.	Gałązka Ewa	01.09.1990 – 31.08.1997
11.	Mikos Sabina	01.09.1990 – 31.08.1991
12.	Razik Urszula	01.09.1991 – 31.08.1993
13.	Filutowska Teresa	01.09.1997 – 31.08.2007
14.	Nowecka Barbara	01.09.2003 – 31.08.2007
15.	Piekarzewska Katarzyna	01.09.2007 - nadal
16.	Burzyńska Sylwia	01.09.2015 - nadal

SIEDZIBY SZKOŁY W LATACH 1917 – 2017

L.p.	Miejsce - adres	Lata funkcjonowania
1.	ul. Kościelna 12	1917 - 1934
2.	ul. Limanowskiego 10	1934 – 1940
3.	różne pojedyncze izby rozrzucone po mieście	1940 – 1942
4.	ul. 1 Maja 19	1942 – 1945 (wg źródeł do końca wojny)

5.	ul. Limanowskiego 10 (budynek Szkoły Podstawowej nr 2)	1945 (wg źródeł po wojnie) – 1957
6.	ul. Mireckiego 56 (budynek po Szkole Podstawowej nr 6 – obecnie w budynku mieści się m.in. Wydział Edukacji)	1957 - 1966
7.	ul. Radziwiłłowska 16 (dawniej Armii Czerwonej)	26.11.1966 – do dzisiaj

I tak niesiemy ten „kaganek oświaty”, przechodząc zwycięsko przez wszystkie zawieruchy dziejowe (lata II wojny światowej, okres PRL-u czy kolejne reformy oświatowe), aż do dnia dzisiejszego, kiedy to naszej szacownej Jubilatce „stuka” w tym roku 100 lat.

Opracowała: Teresa Filutowska - nauczycielka historii